

Република Србија
УПРАВНИ СУД
25 У 6820/15
04.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника Већа, Гордане Гајић Салзбергер и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., ..., кога заступа Селимир Милевић, адвокат из Београда, Марка Орешковића 2, против туженог Министарства одбране Републике Србије – Сектора за људске ресурсе, ради поништаја решења УП-2 број 92-6/10 од 03.02.2011. године, у извршењу одлуке Уставног суда Уж. 2640/12 од 25.03.2015. године, у правној ствари престанка службе цивилног лица на служби у Војној академији, у нејавној седници већа одржаној дана 04.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства одбране Републике Србије – Сектора за људске ресурсе УП-2 број 92-6/10 од 03.02.2011. године, и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Управног суда, 2 У. 2927/11 од 22.02.2012. године одбијена је тужба тужиоца поднета против решења Министарства одбране Републике Србије – Сектора за људске ресурсе УП-2 број 92-6/10 од 03.02.2011. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца, бившег цивилног лица на служби у Војној академији изјављена против решења ВП 2977 Београд, инт. бр. 28-166/1 од 05.11.2008. године, којим је тужиоцу, као цивилном лицу на служби у ВП 2977 Београд, на радном месту наставника, престала служба у Министарству одбране ВП 2977 Београд – са даном 31.08.2005. године, на основу члана 143. став 1. тачка 9. Закона о Војсци Југославије (“Службени лист СРЈ”, бр. 67/93...03/02 и “Службени лист СЦГ” бр. 07/5 и 44/5) (тачка 1. диспозитива); именованом припада право на једнократну отпремину у висни дванаестоструког износа бруто плате коју је остварио у месецу који претходи месецу у коме му престаје служба (тачка 2. диспозитива); обрачун и исплату отпремине из тачке 2. овог решења врши Рачуноводствени центар Министарства одбране (тачка 3. диспозитива); отказни рок у трајању од 30 дана одређен је од 02. до 31.08.2005. године (тачка 4. диспозитива).

Уставни суд је одуком Уж. 2640/12 од 25.03.2015. године у ставу првом усвојио уставну жалбу А.А. и утврдио да је пресудом Управног суда У. 2927/11 од 22.02.2012. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, док је у преосталом делу уставна жалба одбачена. Ставом 2. диспозитива поништена је пресуда Управног суда У. 2927/11 од 22.02.2012. године и одређено да Управни суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Министарства одбране – Сектор за људске ресурсе УП-2 број 92-6/10 од 03.02.2011. године.

Према образложењу одлуке Уставног суда, у чијем извршењу поступа Управни суд, као стварно надлежан суд према члану 29. Закона о уређењу судова (“Службени гласник РС”, бр. 116/08...101/13), уставна гаранција права на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије поред осталог, састоји се у томе да одлука суда о нечијем праву или обавези мора бити донета у поступку који је спроведен у складу са важећим процесним законом, применом релевантног материјалног права и образложена је на уставно-правно прихватљив начин. По оцени Уставног суда решење о престанку службе цивилном лицу у Војсци, у случају смањења броја извршилаца на његовом радном месту, мора да садржи разлоге због којих служба престаје управо том лицу, као и разлоге због којих се том лицу није могло обезбедити ниједно од права предвиђених законом, позивајући се притом на одлуку Уставног суда Уж. 563/2009 од 09.06.2010. године. Уставни суд оценио је да је остваривање права подносиоца уставне жалбе на образложену судску одлуку било повезано са ставовима и оценама заузетим у другостепеном решењу, јер је Управни суд оспореном пресудом потврдио законитост другостепеног решења, не дајући за то нове разлоге. Даље је Уставни суд констатовао да је другостепени орган у допуњеном поступку утврдио да је на основу одлуке Министра одбране пов. бр. 1615-2 од 25.07.2005. године смањен број извршилаца на формацијском месту на коме је подносилац био распоређен, али да другостепено решење у образложењу садржи само констатацију да су надлежне старешине предложиле да подносиоцу престане цивилна служба, без навођења доказа, чињеница и разлога на којима се заснива закључак тог органа о оправданости одлуке да управо њему престане служба. Са изнетих разлога, Уставни суд оценио је да образложење оспорене пресуде Управног суда не задовољава захтеве правичности, те да је повређено право подносиоца на образложену судску одлуку, као елеменат права на правично суђење, и поништио оспорену пресуду, као меру отклањања утврђене повреде Уставом зајемченог права, уз одређивање да надлежни суд о изјављеној тужби донесе нову образложену одлуку.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда У. 2927/11 од 22.02.2012. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу, списе предмета ове управне ствари достављене од стране туженог 30.06.2015. године без изјашњења туженог, па је нашао да је тужба основана. Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа, тужилац наводи да је оспорено решење донето у извршењу пресуде овог суда 3 У 9033/10 од 15.12.2010.године, којим је поништено решење туженог Уп бр.2886-2/08 од 23.02.2009.године, којим је одбијена његова жалба изјављена против решења ВП 2977 Београд инт.бр.28-166/1 од 05.11.2008.године. Истиче да у поновном поступку тужени орган није поступио у складу са налозима из наведене пресуде овог суда, као ни у складу са налозима из пресуде Врховног суда Србије У-СЦГ.бр.1874/06 од 29.05.2008.године. Указује да се формација 210.601 односи на измене и организационо-формацијске промене Војске Србије, да је донета у октобру 2006.године, а да се тужени орган у образложењу решења позива на одлуку министра одбране стр.пов.бр.1615-2 од 25.07.2005.године, којом је смањен број извршилаца на катедри за физичку културу са три на два извршиоца. О постојању ове одлуке тужени орган упознат је актом Управе за организацију инт.бр.196-2 од 30.01.2011.године, што значи да се она не може односити на његов престанак радног односа јула месеца 2005.године. Са изнетих разлога предлаже да се тужба уважи и оспорено решење поништи, обавезе тужени да га врати на рад-радно место наставника или друго радно место у складу са његовом стручном спремом и да му накнади трошкове управног спора у износу од 22.500,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган у свему остаје при разлозима из образложења оспореног решења, са предлогом да се тужба одбије као неоснована.

Из списка предмета произлази да је оспорено решење донето у извршењу пресуде овог суда 3 У.9033/10 од 15.12.2010.године, којом је поништено решење Министарства одбране, Сектора за људске ресурсе Уп.бр.2886-2/08 од 23.02.2009.године. Оспореним решењем је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења ВП 2977 Београд инт.бр.28-166/1 од 05.11.2008.године, као неоснована. У поновном поступку тужени орган је нашао да је правилно првостепени орган одлучио када је донео решење о престанку радног односа тужиоца због укидања радног места, с обзиром да изменама и допунама о формацији Војне академије број 210-601 из јула 2005.године у катедри физичке културе у групи наставника за основне студије на формацијском месту наставник смањен број извршилаца, те је уместо три извршиоца наведеном формацијом утврђено два извршиоца. Поступајући у складу са налазима из наведене пресуде Управног суда, тужени орган је прибавио од Управе за кадрове акт број 6524-2 од 05.10.2009.године којим су му достављени подаци да у време престанка

службе тужиоцу, због смањења броја извршилаца на радном месту наставника, није постојала могућност његовог распореда на друго радно место, као ни могућност преквалификације, затим акт инт.бр.196-2 Управе за организацију од 31.01.2011.године, која је доставила туженом органу податке којима је потврђено да је одлуком министра одбране стр.пов.бр.1615-2 од 25.07.2005.године у управи Војне академије формација број 210.601 у Управи број 100200 у Секору за наставу и НИР, у катетри физичке културе, у групи наставника за основне студије за формацијско место насатвник ЦВ, ВСС, НН звање предавач одређено два извршиоца уместо три извршиоца, са роком смањења до 31.07.2005.године. На основу изнетог, налазећи да се ради о актима који се заснивају на чињеницама о којима се води службена евиденција и чињеницама које су биле познате доносиоцу решења, односно о чињеницама које су постојале у тренутку доношења решења и које је првостепени орган имао у виду приликом доношења решења о престанку службе тужиоца, тужени орган је закључио да је решење првостепеног органа правилно и на закону засновано.

Пресудом Управног суда 2 У. 2927/11 од 22.02.2012. године, одбијена је тужба тужиоца изјављена против решења Министарства одбране Републике Србије – Сектора за људске ресурсе УП-2 број 92-6/10 од 03.02.2011. године. По оцени суда, правилно је поступио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреда правила поступка, с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, на које је примењен одговарајући материјални пропис, одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 05.11.2008. године, којим тужиоцу престаје служба у Министарству одбране ВП 2977 Београд са даном 31.08.2005. године. Ово стога што је у управном поступку, у складу са налозима из цитиране пресуде овог суда, тужени орган утврдио и то на основу акта Управе за кадрове бр. 6524-2 од 05.10.2009. године и акта Управе за организацију инт. бр. 196-2 од 31.01.2011.године, да је одлуком министра одбране стр. пов. број: 1615-2 од 25.07.2005. године у Управи Војне академије Формација бр. 210.601, у управи број 100200, у Сектору за наставу и НИР, у катетри физичке културе, у Групи наставника за основне студије за формацијско место наставник, ЦЛ, ВСС, НН звање предавач одређено два извршиоца уместо три извршиоца са роком смањења од 31.07.2005. године, да је радно место тужиоца укинута, као и да није могао бити распоређен на другом радном месту, да му се није могло обезбедити друго радно место, нити неко од права из чл. 144. ст. 1. тач. 1. и 2. Закона о Војсци Југославије. Имајући у виду да су докази прибављени у поновном поступку издати од стране надлежних органа – стручних служби, о којима се води службена евиденција, правилно је тужени орган закључио да су у питању докази који имају снагу јавне исправе, на основу којих се може донети одлука као у диспозитиву, поготову што се акт од 05.10.2009. године односи на време престанка службе тужиоца без његове сагласности. Са изнетих разлога, правилно је тужени орган одбио жалбу тужиоца, као неосновану, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге, које у свему прихвата и овај суд, у свему поступајући по налозима из цитиране пресуде Управног суда, у смислу чл. 61. Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ”, бр. 46/96).

Међутим, по оцени Управног суда, а такво је и становиште Уставног суда изнето у одлуци Уж. 2640/12 од 25.03.2015. године, није довољно да другостепени орган, након извршене измене формације, у решењу само наведе да је и мишљење надлежних старешина да подносиоцу треба да престане служба у Војној академији, већ је било потребно да у том решењу изложи чињенице и да оправдане разлоге који би јасно упућивали на закључак да друга цивилна лица, а не тужилац, у већој мери задовољавају захтеве формацијског места на коме се смањује број извршилаца. На напред наведени начин показало би се да је овлашћење органа да одреди лице коме престаје служба, коришћено у сврху обезбеђивања најбољег

функционисања службе након смањења броја извршилаца, а не да је примењено супротно тој сврси или да је оно злоупотребљено.

Како у образложењу оспореног решења нису наведени докази, чињенице и разлози на којима се заснива закључак туженог органа о правилности решења првостепеног органа о престанку службе тужиоцу у Војсци и о оправданости одлуке да управо тужиоцу престане служба, Управни суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, јер разлози дати у образложењу оспореног решења не упућују на решење какво је дато у диспозитиву, што је супротно одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01).

У погледу захтева тужиоца да се обавезе тужени орган да га врати на рад-радно место наставника или друго радно место у складу са његовом стручном спремом, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, будући да је економичније и целосходније да учињене повреде правила управног поступка на које је указано овом пресудом надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је, имајући у виду донету одлуку, оценио да је основан захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, те му је на име састава тужбе од стране адвоката, досудио износ од 16.500,00 динара, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12), па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба члана 153. став 1., 154. и 163. став 2. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11..55/14), које се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 04.09.2015. године, 25 У 6820/15

Записничар
Мира Стевић Капус,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ/ЈЗ